

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 008917 17 Kž
Sarajevo, 25.05.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija mr. Božidarke Dodik kao predsjednice vijeća, Nidžare Zlotrg i Slavka Pavlovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Kešan kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog J.L., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja u Travniku i braniteljice optuženog J.L., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008917 16 K od 28.10.2015. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.05.2017. godine, u prisustvu federalnog tužitelja M.H. i braniteljice optuženog J.L., advokata B.P., iz N.T., donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalnog tužitelja u Travniku i braniteljice optuženog J.L. odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008917 16 K od 28.10.2015. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008917 16 K od 28.10.2015. godine optuženi J.L. oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina.

Istom presudom, a na osnovu člana 202. stav 1. u vezi sa članom 199. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi je obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka, čija će se visina utvrditi posebnim rješenjem i plati paušal sudu u iznosu od 100,00 KM, a na osnovu odredbe člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni i to porodica ubijenih M.I. i I.Č., te oštećeni Đ.G., M.L., Z.G., D.I., M.M., Z.A., Č.L., V.R., D.Č., V.T., M.M. i L.S. su sa imovinskopравnim zahtjevom upućeni na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj u Travniku, zbog odluke o kazni, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači, tako da se optuženom J.L. izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju od one izrečene u pobijanoj presudi.

Žalbu je izjavila i braniteljica optuženog J.L., advokat B.P. iz N.T., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni. Predložila je, da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači, tako da se optuženi J.L. oslobodi od optužbe da je počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ opisano pod tač. 1. i 2. te presude, na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH, a da mu se za izvršenje krivičnog djela opisano pod tačkom 3. pobijane presude izrekne blaža kazna od izrečene ili da se pobijana presuda preinači u pogledu odluke o kazni, na način da se optuženom J.L. izrekne blaža kazna od izrečene.

Kantonalni tužitelj iz Travnika je podnio i odgovor na žalbu braniteljice optuženog J.L., sa prijedlogom da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj je podneskom broj T06 0 KTRZZ 0017536 17 od 15.03.2017. godine predložio da se žalba kantonalnog tužitelja u Travniku uvaži i pobijana presuda preinači, tako da se optuženom J.L. izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju od one izrečene pobijanom presudom, a da se žalba braniteljice optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, u odsutnosti uredno obavještenog optuženog J.L., federalni tužitelj je u cijelosti ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe kantonalnog tužitelja u Travniku (u daljem tekstu: tužitelj), potom navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu braniteljice optuženog, kao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska od 15.03.2017. godine, koji je izložio, a braniteljica optuženog je izjavila da u cijelosti ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, koju je i obrazložila.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih prigovora tužitelja, braniteljice optuženog J.L. u smislu člana 321. ZKP FBiH, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Pobijajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja iz prvostepene presude braniteljica optuženog u žalbi iznosi tvrdnju, da se osnovanost zaključka da je optuženi J.L. učinio krivično djelo na način kako je to opisano pod tačkom 1. izreke pomenute presude izvodi iz iskaza saslušanih svjedoka Đ.G., Z.G., M.M., Z.A., M.L. i V.T., na osnovu kojih iskaza svjedoka se ne može izvan razumne sumnje izvesti zaključak kakav je izveo prvostepeni sud. S tim u vezi u žalbi braniteljice se iznosi pojašnjenje, da bez obzira što su pomenuti svjedoci tvrdili da su vidjeli sam čin ubistva i osobu koja je to učinila, smatra da se iskazi tih svjedoka moraju cijeliti sa posebnim oprezom i u svjetlu okolnosti u kojima su se oni nalazili. Pri tome ističe, da su svjedoci bili iznenađeni napadom vojnika HVO i TO na njih, većina ih je u to vrijeme spavala, došlo je do haosa, nitko od njih nije imao nikakvo ratno iskustvo, neki od njih su ranjeni a zatim zarobljeni, te dovedeni na mjesto koje opisuju, a koje okolnosti su prema stavu braniteljice u žalbi morale izazvati ogroman strah, strah najvišeg intenziteta tzv. „smrtni strah“, u kojim okolnostima je moć zapažanja veoma slaba, skoro da je i nema. Prema daljnjim žalbenim navodima braniteljice, na to ukazuje činjenica da mnogi od tih svjedoka nisu uopće mogli opisati niti jednog od velikog broja

neprijateljskih vojnika koji su ih zarobili, doveli do zbirnog mjesta i pratili do kamiona, te da nisu zapazili da li su na licu mjesta, prije kretanja kolone ostala neka tijela poginulih, nisu znali da je neko sa čela kolone pobjegao, a nisu vidjeli niti čuli da je neko pucao i ubio I.Č.

Ovi žalbeni navodi braniteljice nisu doveli u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i izvedeni zaključak da je optuženi J.L. učinio krivično djelo na način opisano pod tačkom 1. pobijane presude.

Prije svega, prednjim žalbenim navodima braniteljice se nastoji dovesti u pitanje vjerodostojnost iskaza pomenutih svjedoka na način što se predstavlja, da su oni bili u okolnostima tzv. „smrtnog straha“, usljed čega je moć zapažanja veoma slaba, skoro da je nema, što je po ocjeni ovog suda potpuno paušalano ukazano. Ovo stoga što se radi o vlastitoj žalbenoj procjeni braniteljice, bez iznošenja za to valjane argumentacije. Da bi se izveo zaključak kakav je naveden u žalbi braniteljice, bilo bi potrebno obaviti odgovarajuće vještačenje kako bi se utvrdilo da li je moć zapažanja određene osobe (percepcija) veoma slaba ili to nije. Inače, potpuno je individualno kakvu će moć zapažanja neko imati u strahu ili bez straha, bolju ili slabiju, na što svakako utiče više faktora, što je općepoznata činjenica. Žalbeni navodi, da neki svjedoci nisu zapazili da li su na licu mjesta, prije kretanja kolone ostala neka tijela poginulih, nisu znali da je neko sa čela kolone pobjegao, nisu vidjeli niti čuli da je neko pucao i ubio ranjenog I.Č., ne mogu se, po ocjeni ovog suda dovesti u vezu sa percepcijom određenog svjedoka, kako se to u žalbi braniteljice pogrešno predstavlja, nego se kako to proizilazi iz činjeničnih utvrđenja spisa predmeta, radi o svjedocima koji su kasnije zarobljeni. Stoga je sasvim jasno da pojedini svjedoci iz tih razloga nisu objektivno niti mogli vidjeti prethodna dešavanja, jer je do toga došlo prije nego što su bili zarobljeni.

Stoji činjenica da pojedini svjedoci, kako se to navodi u žalbi braniteljice, nisu mogli opisati vojnike koji su ih zarobili, doveli do zbirnog mjesta i pratili do kamiona, a suprotno tome nije ni tvrdio prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude. Međutim, s druge strane, bilo je svjedoka koji su se određeno izjašnjavali o onome šta su kritične prilike vidjeli i čuli, pa između ostalog i u pogledu zarobljenika koji su prethodno zarobljeni, za što je prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude iznio detaljnu analizu njihovih iskaza, dovodeći ih u vezu sa drugim dokazima.

U nastojanju predstavljanja da je činjenično stanje iz pobijane presude pogrešno utvrđeno i da je, izveden pogrešan zaključak da je optuženi J.L. učinio predmetno krivično djelo opisano pod tačkom 1. izreke pobijane presude, braniteljica u žalbi s jedne strane je izvršila analizu dijelova iskaza pojedinih svjedoka u vezi sa pojedinim radnjama koje optuženom J.L. i nisu stavljene na teret, kao i analizu dijelova iskaza svjedoka koji ili nisu relevantni u pogledu ubistva M.I. od strane optuženog J.L. ili su dijelovi njihovih iskaza izvučeni iz konteksta cjelokupnog iskaza. S tim u vezi, braniteljica u žalbi se poziva na dio iskaza svjedoka Đ.G., koji je pobrojao zarobljene osobe koje su se nalazile u stroju, pa između ostalih naveo je i ranjenog D.S. Prema iskazu pomenutog svjedoka proizilazi, da kada su ih postrojili ranjeni D.S. nije mogao dalje da ide, što je i sam govorio i tada je jedan vojnik u

njega ispalio dva rafala iz puške, od kojih nije ubijen, pa mu vojnik ponovo govori da ustane, na što je odgovorio da ne može i vojnik tada ispaljuje još jedan rafal, usljed kojeg je ubijen. Prema žalbenoj tvrdnji braniteljice, niti jedan od svjedoka nije spomenuo ovaj događaj, koji je bio prvi i koji je trebao biti primjećen od ostalih.

Prije svega, ovaj sud podsjeća, da ubistvo ranjenog D.S. optuženom J.L. nije stavljeno na teret, tako da činjenični opis optužnice, odnosno izreke pobijane presude, ne sadrži radnje izvršenja ubistva ranjenog D.S. Stoga nije bilo niti potrebe da se svjedoci koji su bili u istom stroju o tome izjašnjavaju, iako se o tome izjašnjavao svjedok Đ.G., a na te okolnosti svjedoci nisu niti ispitivani. Stoga su u tom dijelu žalbeni navodi braniteljice od strane ovog suda ocjenjeni irelevantnim.

Nadalje, u žalbi braniteljice se ukazuje na dio iskaza svjedoka V.R., iz kojeg iskaza proizilazi da je bio zarobljen među prvima, ali je vidio da je jedan čovjek koji je bio do njega, zarobljen prije, jecao je, nije mogao ni zraka uhvatiti i jedan vojnik sa udaljenosti oko pet metara u tog zarobljenog ispaljuje rafal i ubija ga. Svjedok se čudio da i on te prilike nije pogoden, te da nije znao kako se zvao vojnik koji je pucao.

Također se žalbom braniteljice ukazuje i na dio iskaza svjedoka L.S. (pogrešno navedeno L.S.), koji je posljednji zarobljen i s tim u vezi izjavio da je doveden na mjesto gdje su njegovi suborci već bili zarobljeni, skinuti u veš i da je kolona krenula. Prema iskazu pomenutog svjedoka, kako se to navodi u toj žalbi, proizilazi da na mjestu odakle je krenula kolona, na čijem začelju je bio svjedok, nije ostalo mrtvih tijela njegovih kolega, a da su prema stavu braniteljice morala ostati najmanje tri tijela. Nije vidio da je netko od ranjenih ubijen, a niti da je netko od zarobljenih pobjegao. Pored toga, žalbom braniteljice se ukazuje i na iskaze svjedoka D.Č. i Č.L. koji su svjedočili o ubistvu M.I., dok u osobi koja je pucala i ubila M.I. nisu prepoznali optuženog J.L., iako ga je tu svjedok Č.L. vidio.

U žalbi braniteljice ukazuje se i na iskaz svjedoka J.J., koji iskaz je pročitao na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom u smislu odredbe člana 288. stav 2. ZKP FBiH, jer je isti preminuo, a u više navrata je davao različite iskaze koji su se kretali od toga da nije identifikovao optuženog kao počinitelja ubistva, do toga da ga je identifikovao, pa je prema stavu braniteljice, identifikacija učinitelja ubistva posljedica sugestije. Da je sugestija uticala na iskaze svjedoka, prema stavu braniteljice vidljivo je i iz analize iskaza svjedoka M.L., koji je potvrdio da je osoba nakon kratkog razgovora sa ranjenim zarobljenikom M.I., za koju će kasnije saznati nadimak C., ispalila rafal iz automatske puške i ubila I. Na licu mjesta nije čuo nadimak osobe koja je pucala i ubila I., potom da se trinaest dana nalazio u bolnici, te u ćeliji PU J. i nije vidio osobu po nadimku C., pa je braniteljici nejasno na koji način je utvrdio da je C. osoba koja je ubila I.

Ovi žalbeni navodi braniteljice nisu doveli u pitanje pravilnost činjeničnih utvrđenja iz izreke pod tačkom 1. pobijane presude.

Nasuprot takvoj žalbenoj analizi u pogledu dijelova iskaza pojedinih svjedoka navedenih u žalbi, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izvršio pravilnu i potpunu analizu dokaza u

smislu odredbe člana 296. stav 2. u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, o čemu je naveo detaljne razloge u obrazloženju pobijane presude, a koje razloge ispravnim cijeni i prihvata i ovaj sud. Ovaj sud primjećuje, da se braniteljica u žalbi pozvala na neke iskaze svjedoka koji nisu relevantni u pogledu činjeničnih utvrđenja da je optuženi J.L. učinio radnje izvršenja opisane pod tačkom 1. izreke pobijane presude, što se odnosi na ubistvo M.I., niti je na tim iskazima svjedoka (V.R., L.S., J.J., D.Č. i Č.L.) prvostepeni sud zasnovao činjenična utvrđenja iz pomenute tačke pobijane presude.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud svoj zaključak da je optuženi J.L. učinio krivično djelo ubistvo zarobljenog M.I. opisano u tački 1. izreke pobijane presude, zasnovao na iskazima svjedoka Đ.G., M.L., Z.G., M.M., Z.A. i V.T. Nadalje proizilazi, da je taj sud iznio sadržinu iskaza pomenutih svjedoka koje je cijenio kako pojedinačno, tako i zajedno, dovodeći ih u vezu i sa drugim dokazima, pa je takve njihove iskaze ocijenio uvjerljivim, podudarnim u bitnim činjenicama, koji iskazi se međusobno nadopunjuju, a što u cijelosti kao pravilno ocijenjene prihvata i ovaj sud. Iz pomenutih iskaza svjedoka proizilazi, da su jasno vidjeli da je ubistvo zarobljenog M.I. izvršio optuženi J.L., te su opisali okolnosti pod kojima je to učinjeno. Karakteristično je, da iz tih iskaza svjedoka proizilazi, da su zapazili kako je optuženi L. poznavao zarobljenog M.I., jer su kratko razgovarali, pitao ga je za brata T.-M., zatim da li zna da mu je kuća izgorila, pa kada je oštećeni rekao da je važno da je živa glava, optuženi L. mu je tada rekao da bratova jeste ali njegova neće biti i ispalio rafal iz automatske puške u istog iz neposredne blizine.

Braniteljica se u žalbi se pored ostalog poziva i na iskaz svjedoka Đ.G., ali pri tom izostavlja relevantne činjenice i okolnosti koje je ovaj svjedok jasno naveo, i detaljno opisao lišenje života zarobljenog M.I., koji se u koloni nalazio treći od svjedoka s desne strane. Pojasnio je da u tom momentu nije znao da je to optuženi J.L. zv. C., nije mu znao ime, ali je to kasnije saznao. Pri tome je detaljno opisao optuženog kako je izgledao, kako je bio obučen te po čemu je bio prepoznatljiv (živahan, hitar, brz momak, imao posebnu boju glasa) i da je dobro vidio kada je kratkim rafalom pucao iz puške u zarobljenog I., koji je odmah pao. Na iskazima drugih svjedoka na koje se braniteljica u žalbi poziva i to, V.R., L.S., D.Č., Č.L. i J.J., prvostepeni sud nije niti zasnovao činjenična utvrđenja u pogledu radnji izvršenja opisanih pod tačkom 1. izreke pobijane presude, što se odnosi na ubistvo zarobljenog M.I.. Dakle, u tom dijelu braniteljica se poziva na dijelove iskaza svjedoka koji nisu relevantni za predmetno krivično djelo.

Kako je i po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud izveo pravilan zaključak da je optuženi J.L. učinio krivično djelo opisano pod tačkom 1. izreke pobijane presude, to suprotni žalbeni prigovori braniteljice u tom dijelu kao neosnovani nisu mogli biti uvaženi.

Nadalje, braniteljica u žalbi osporava pravilnost zaključka o krivnji optuženog J.L. za radnje izvršenja krivičnog djela opisane pod tačkom 2. izreke pobijane presude, što se odnosi na ubistvo ranjenog zarobljenika I.Č.

I u odnosu na ovaj dio, braniteljica u žalbi se poziva na dijelove iskaza svjedoka i to Đ.G., koji je opisao predmetna dešavanja i bijeg zarobljenog D.Č., potom da se on nalazio na začelju kolone i da je u kretanju kolone vidio jednog ranjenog zarobljenika koji je zaostajao, a poslije je čuo rafalnu paljbu. Od drugih zarobljenika je čuo da je to bio zarobljeni I.Č., da je ubijen jer nije mogao sam ići, ali da sam trenutak ubistva nije vidio, jer mu se to dešavalo iza leđa. I u odnosu na iskaz svjedoka M.L., braniteljica u žalbi navodi, da je i ovaj svjedok potvrdio da je ubijen ranjeni zarobljenik I.Č. koji nije mogao ići brzo, zaostajao je, ali da nije ni on čin ubistva vidio. Tako i u pogledu iskaza svjedoka Z.A. se u žalbi navodi, da je bio pored ranjenog zarobljenog vojnika koji nije mogao ići, pa je čuo da mu netko zapovijeda da ustane, na što je on odgovorio da ne može i nakon toga čuje pucanj. Osoba koja je zapovijedala ranjenom zarobljeniku da ustane je bio C., koji je ostao sa tim ranjenim zarobljenikom kada je svjedok prošao pored njih. Također i svjedok V.T. je vidio da je ubijen ranjeni I.Č., ali nije vidio tko ga je ubio. Ne može potvrditi da je to bio C., ali je kasnije u ćeliji čuo da je to isti bio. Tako je i svjedok V.R. naveo, da nije vidio tko je pucao i ubio ranjenog vojnika nakon što je kolona krenula i nakon bijega D.Č. iz kolone. Zna da je netko od vojnika HVO-a rekao da će tako proći svako ko ne bude mogao ići. Prema iskazu svjedoka Č.L., kako se navodi u žalbi braniteljice, ranjenog I.Č. je vidio po zarobljavanju i pamt i da je bio teško ranjen, nije se mogao skinuti, ali ne zna šta je s njim bilo, te prema iskazu svjedoka M.M., kako to navodi braniteljica u žalbi, isti je potvrdio da je jedan vojnik ubio ranjenika koji je tražio da se odmori, vidio je tog vojnika ali ne zna tko je bio.

Radi svega naprijed navedenog, braniteljica izvodi zaključak u žalbi, da nitko od ovih svjedoka nije potvrdio da je zarobljenog i ranjenog I.Č. ubio optuženi. Pri tome braniteljica analizira i iskaz svjedoka J.J., čiji iskaz je pročitao na glavnom pretresu, obzirom da je isti u međuvremenu preminuo, te analizira njegove iskaze i ukazuje na odstupanja u tim iskazima te izvodi zaključak, da je u ozbiljnu sumnju dovedena identifikacija optuženog kao učinioca ubistva I.Č.. Kako se I.Č. nalazio na začelju kolone, braniteljica smatra da je njegovo ubistvo morao vidjeti svjedok L.S., koji to nije potvrdio. Za ostale svjedoke i to U.P., R.T., H.Š., S.G. i M.A., braniteljica ukazuje da isti nisu bili očevici radnji opisanih pod tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude tako da njihove iskaze u žalbi nije niti analizirala.

Međutim, nasuprot analizi koju je izvršila braniteljica u svojoj žalbi, koja predstavlja njenu vlastitu interpretaciju događaja, ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud izvršio analizu dokaza u smislu odredbe člana 296. stav 2. u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, o čemu je naveo određene i potpune razloge u obrazloženju pobijane presude. Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je prvostepeni sud iskaze svjedoka Đ.G., M.L., Z.A., V.T., V.R. i Č.L., cijenio pojedinačno te ih doveo u međusobnu vezu i na osnovu tih dokaza sasvim pravilno utvrdio sve odlučne činjenice i okolnosti, te u obrazloženju pobijane presude naveo jasne i uvjerljive razloge, koji sa sigurnošću upućuju na zaključak da je optuženi izvršio i ubistvo ranjenog I.Č.. Takav zaključak prvostepeni sud je zasnovao na iskazima prethodno pomenutih svjedoka koji su jasno naveli, da je osoba koja je lišila života ranjenog I.Č. prethodno mu naređivala da ustane, na što je on odgovarao da ne može ustati, a nakon što je ispalila rafal u istog, ta ista osoba je glasno rekla da će se to svakome desiti ko ne bude mogao ići. S druge strane, iz činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda

proizilazi, da se upravo optuženi, kada je krenula kolona nalazio do ranjenog I.Č., da mu je on naređivao da ustane, te nakon što je ispalio kratki rafal glasno rekao „ da će se ovako desiti svakome ko ne bude mogao ići“, pa kada se sve to skupa dovede u vezu, sasvim je jasno da je pravilno prvostepeni sud zaključio, da je ubistvo ranjenog I.Č. počinio optuženi J.L.. Nadalje je taj sud zaključio i naveo u obrazloženju pobijane presude da je i ubistvo ranjenog I.Č. učinjeno na isti način kako je to učinjeno ranjenom M.I., koji je prethodno ubijen, dok kolona zarobljenika još nije bila krenula. Dakle, pomenuti dokazi stoje u čvrstoj i logičkoj međusobnoj vezi i na taj način predstavljaju zatvoreni krug činjenica, koje sasvim izvjesno upućuju na jedini mogući zaključak, da je upravo optuženi J.L. izvršio ubistvo I.Č..

S tim u vezi ovaj sud ukazuje, da je irelevantan žalbeni prigovor kojim se braniteljica u žalbi poziva na iskaz svjedoka J.J., navodeći da je njegov iskaz samo pročitao, tako da nije neposredno ispitan na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom i da je time uskraćeno pravo optuženom da unakrsno ispita svjedoka, potom da iskaz pomenutog svjedoka nije konzistentan, niti potvrđen ostalim dokazima i da se ne može isključivo na tom dokazu zasnivati pobijana presuda. Ovo stoga što iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da prvostepeni sud pročitani iskaz svjedoka J.J. nije prihvatio, ocjenjujući da bi time bilo povrijeđeno pravo na odbranu optuženog, na što je pred prvostepenim sudom ukazala braniteljica, te da postoje znatna odstupanja u njegovom iskazu, a to u odnosu na tač. 1. i 2. iz izreke pobijane presude. Dakle, proizilazi da se pobijana presuda uopće ne zasniva na tom iskazu svjedoka, nego na drugim dokazima koji su konkretno navedeni i analizirani. Iz tih razloga se ukazuje netačnim žalbeni navod braniteljice, da se pobijana presuda u odnosu na tačku 2. njene izreke isključivo zasniva na iskazu ovog svjedoka.

Irelevantan je i žalbeni navod kojim se braniteljica poziva na iskaz svjedoka L.S., s obzirom da im se prema njegovim navodima ubistva ranjenih zarobljenika M.I. i I.Č., te bijega zarobljenog D.Č., desili prije njegovog zarobljavanja, pa on te događaje nije ni mogao posvjedočiti, što je također pravilno zaključio prvostepeni sud.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da se prvostepeni sud pozvao na iskaz svjedoka M.L., koji je detaljno opisao predmetna dešavanja i, pored ostalog, naveo da je I.Č. bio teško ranjen, nije mogao da se skine, niti da se kreće, pa da je C. odmah htio da ga ubije i to je bilo u momentu kada su zarobljenici bili postrojani, dok još kolona nije krenula. Nakon što je kolona krenula, ubrzo poslije ubistva M.I. ubijen je i I.Č., pa kada je pokušao da se okrene, jer se to dešavalo iza njegovih leđa, neko ga je udario puškom i čuo je kako ta osoba viče „ko ne može ići ubijam“. Iz iskaza svjedoka Z.A. proizilazi, da je ranjeni Č. ubijen, da je vidio C., da se obraćao ranjenom Č. govoreći mu da se diže, na što mu je isti odgovorio da ne može, pa u među vremenu kada je on njih prošao, vidio je da je C. ostao sa ranjenim Č. i čuo je pucanj, pa je pretpostavio da je ubijen. I svjedok V.T. potvrdio je da je I.Č. bio teško ranjen, da je usporavao kolonu te da je vidio i njegovo ubistvo, da mu tijelo skače. Prethodno je vidio da tom ranjeniku sijeku špagu, ali nije mogao da vidi ko je to činio, dok je u čeliji čuo da je C. ubio Č. Tako je i svjedok V.R. potvrdio, da je vezani ranjenik ubijen i da je neko rekao nakon pucnja „ko god se bude ponašao ovako, koji ne mogne ići kao što ovaj nije onda će se isto desiti sa njim“. U tom smislu da su pomenute

riječi izgovorene te prilike potvrdili su i svjedoci M.L. i Č.L., a svjedok M.L. je pored toga naveo, da je upravo C. bio osoba koja je Č. rekla „bolje da te ubijem da se ne patiš“. Dakle, analizom iskaza pomenutih svjedoka utvrđeno je da je optuženi po nadimku C. bio osoba koji je odmah htio da ubije ranjenog I.Č. prije kretanja kolone, te da je osoba koja se obraćala Č. i koja je govorila ostalim zarobljenicima da vidi ko će sada pasti, također bio optuženi C.. Po iskazu svjedoka Z.A., do ranjenog Č. se nalazio C., obraćao se istom, pa kada je svjedok pored njih prošao, vidio je da je C. ostao sa tim ranjenikom, nakon čega se čuje pucanj i to mu se dešava iza leđa. Da je optuženi C. izgovarao prethodno pomenute riječi proizilazi i iz iskaza svjedoka V.R.. S obzirom na takve okolnosti koje je pravilno doveo u vezu prvostepeni sud, nije po ocjeni ovog suda, od odlučnog značaja to, što kritične prilike svjedoci nisu znali ime i prezime, odnosno nadimak optuženog, kojeg su tada vidjeli, opisali, te kasnije ga ponovo vidjeli u P.U. J. gdje su bili zatočeni, a tada su saznali i njegovo ime, prezime i nadimak. Kada se pri tome ima u vidu, kako je to utvrdio prvostepeni sud, da je optuženi bio brz, živahan mladić, te da je imao specifičnu i prepoznatljivu boju glasa, po čemu su ga lako mogli poznati, i kada se to sve dovede u vezu sa navodima svjedoka o počinjenim ubistvima, i to kako ranjenog M.I. tako i ranjenog I.Č., da su prethodno pomenuti svjedoci jasno čuli šta im je optuženi prije ubistva govorio, a poslije su imali priliku da ga vide, čuju i prepoznaju njegov glas dok su se nalazili u zarobljeništvu u PU J., onda je i po ocjeni ovog suda prvostepeni sud pravilno zaključio da je optuženi J.L. zv. C. počinio ubistva opisana pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane presude. Stoga suprotni žalbeni prigovori braniteljice i prijedlog da se optuženi oslobodi od optužbe na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH (pogrešno naveden stav 1.), u odnosu na radnje opisane pod tač. 1. i 2. izreke te presude kao neosnovani iz naprijed navedenih razloga nisu mogli biti uvaženi.

Kako se žalbom braniteljice ne osporavaju činjenična utvrđenja, odnosno radnje izvršenja optuženog opisane pod tačkom 3. izreke pobijane presude, to se ovaj sud i nije mogao upuštati u preispitivanje pravilnosti tog dijela pobijane presude.

Ispitujući prvostepenu presudu zbog odluke o kazni u vezi sa žalbenim prigovorima braniteljice, koja izrečenu kaznu zatvora optuženom smatra prestrogo odmjerenom i žalbenim prigovorima tužitelja, koji izrečenu kaznu zatvora optuženom smatra preblago odmjerenom, ovaj sud je našao da je i u tom dijelu pobijana odluka pravilna, jer nije dovedena u pitanje žalbom tužitelja niti žalbom braniteljice optuženog.

Prije svega, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, prvostepeni sud je na strani optuženog kao olakšavajuće okolnosti cijenio protek vremena od 24 godine, da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio relativno mlađa osoba jer je imao 22 godine, potom da je porodičan, otac dvoje djece, a od otežavajućih da se radi o visokom stupnju krivnje, da je iskazao bezobzornost, da su oštećene osobe druge narodnosti i tom činjenicom je motivirano postupanje protiv njih, te da je do sada osuđivan.

Braniteljica u žalbi ukazuje da je optuženom prestrogo odmjerena kazna zatvora i s tim u vezi se poziva na sve okolnosti koje je odbrana istakla tokom postupka, ali bez konkretizacije o kojim okolnostima bi se radilo. Predložila je, da se pobijana presuda

preinači, na način da se optuženi oslobodi od optužbe u odnosu na tač. 1. i 2. izreke pobijane presude ili da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni, tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u kraćem trajanju od izrečene kazne.

Ovaj sud cijeni da su žalbeni navodi braniteljice i prijedlozi neosnovani.

Naime, žalbom braniteljice se ne dovode u pitanje okolnosti koje je prvostepeni sud utvrdio i naveo u obrazloženju pobijane presude, niti se ukazuje na neke nove okolnosti koje nisu cijenjene od tog suda. Stoga izrečena kazna zatvora optuženom kao u izreci pobijane presude obzirom na sve okolnosti koje utiču na odmjeravanje kazne a koje je cijenio prvostepeni sud, nije po ocjeni ovog suda prestrogo odmjerena, kako se to ukazuje žalbom braniteljice. Iz ranije navedenih razloga, sasvim je jasno da nije mogao biti prihvaćen žalbeni prijedlog, koji se odnosi na preinačenje prvostepene presude, na način da bi se optuženi oslobodio od optužbe u pogledu tač. 1. i 2., niti da se pobijana presuda preinači tako da bi se optuženom izrekla kazna zatvora u kraćem trajanju od izrečene tom presudom.

Nasuprot žalbi braniteljice, tužitelj u žalbi prigovara ocjeni utvrđenih okolnosti, ukazujući pri tome da je prevelik značaj dat olakšavajućim okolnostima, dok za otežavajuće okolnosti smatra da nisu dovoljno cijenjene i da radi toga izečena kazna zatvora optuženom nije adekvatna posljedicama djela. Pored toga, prigovara da se protek vremena od učinjenja krivičnog djela nije mogao cijeliti kao olakšavajuća okolnost, pozivajući se pri tome na odluku Vrhovnog suda FBiH broj: 07 0 K 008475 14 Kž od 08.01.2015. godine u kojoj je zauzet takav stav.

Pravilno je i po ocjeni ovog suda tužitelj u žalbi ukazao, da protek vremena od učinjenja krivičnog djela se nije mogao cijeliti kao olakšavajuća okolnost kod predmeta ratnog zločina, kakav je konkretni predmet. Međutim, i bez te olakšavajuće okolnosti koju je pogrešno cijenio prvostepeni sud, ovaj sud smatra da to nije od bitnog značaja da bi bilo od uticaja na povećanje izrečene kazne optuženom. Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je dao odgovarajući značaj ostalim olakšavajućim, kao i otežavajućim okolnostima, tako da izrečena kazna zatvora optuženom u trajanju od 13 (trinaest) godina, nije preblago odmjerena, kako se to cijeni u žalbi tužitelja, a niti prestrogo odmjerena, kako se cijeni u žalbi braniteljice, nego upravo odgovara težini krivičnog djela, krivnji optuženog i okolnostima pod kojima je isto učinjeno, a koja kazna je potrebna i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja.

Na osnovu svega izloženog, ovaj sud je odbio kao neosnovane žalbe tužitelja i braniteljice optuženog i potvrdio prvostepenu presudu, te odlučio kao u izreci u smislu člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Amela Kešan, s.r.

Predsjednica vijeća
mr. Božidarka Dodik, s.r.